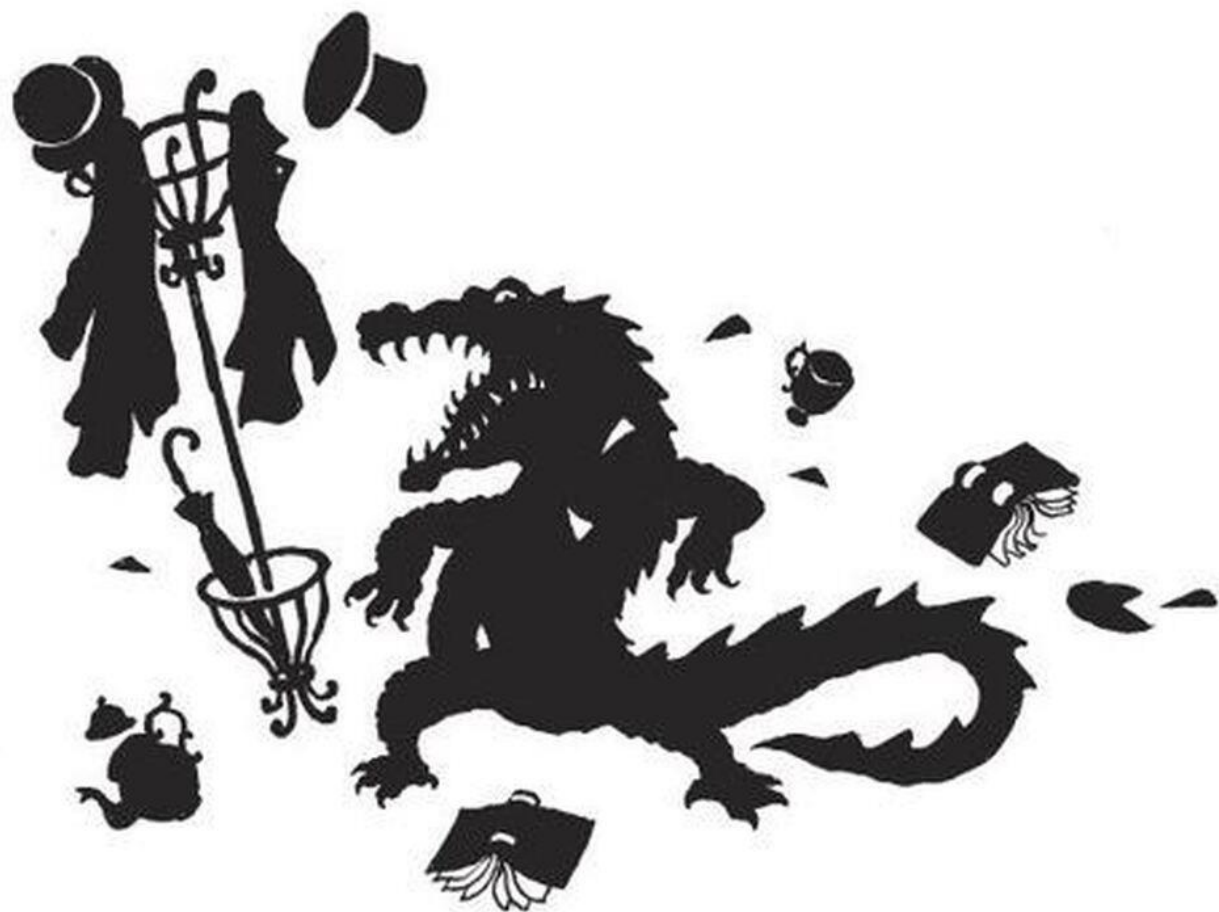

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Давні Друзі

— Я сьогодні не буду спати, хоч би там що! — відрізав Джон. Його дружина неабияк здивувалася: ще можна зрозуміти, коли діти зволікають зі сном. Але дорослі, та й сам Джон, зазвичай одразу після вечері починають мріяти про м'які подушки і теплі ковдри. — Хоч би там що!.. — повторив чоловік таким гірким голосом, що жінка не на жарт розхвилювалася.

— Що, знову ті сни? — запитала вона якомога лагідніше. — Це просто жах...

Джон протер сонні очі:

— Я тобі вже казав. Це ніякі не сни! Ну що має зробити чоловік, аби в нього вдома йому повірили?!

Дружина ніжно скуйовдила блискучу чоловікову чуприну й пішла стелити постіль. З того боку, де спав Джон, під покривалом щось лежало. То не була грілка, плюшевий ведмедик чи бібліотечна книга. Місіс Джон відкинула ковдру. І знайшла абордажну шаблю.

Вона зітхнула й почепила шаблю на кілок за дверима, де вже висіли сагайдак зі стрілами та Джонів одяг. І жінка, і чоловік воліли триматися так, неначе нічого не сталося (бо саме так поводяться дорослі, утрапивши до якоїсь халепи), хоча обоє чудово розуміли: Джонові знову сниться Небувалія. Щоразу після такого сну, вранці, у ліжку неодмінно щось з'являлося, неначе кісточки біля миски зі сливами, коли ви ними поласуєте. То шабля, то свічка, то лук, то пляшечка з-під ліків, то старомодний циліндр... А після того, як Джонові наснилися русалки, нагорі цілий день тхнуло рибою. У домі вже назбиралася повна шафа всякої всячини, що залишалася після снів: тут тобі і будильник, і піратський трикутний капелюх, і прикрашений кольоровим пір'ям головний убір індіанського вождя. Там ще була пов'язка на очі (найстрашнішими видавалися ті ночі, коли Джонові снівся капітан Гак).

Тільки-но місіс Джон узялася підбивати подушку, аби зробити її пухкішою, як гримнув оглушливий постріл, розбудивши сусідів і наполохавши пса. Куля зі свистом пролетіла через кімнату, відрикошетила від торшера й розтрощила вазу. Обережно, двома пальцями, неначе то була не зброя, а протухлий оселедець, місіс Джон витягнула з-під подушки пістолет і пожбурила його у смітник.

У дверях з'явився Джон.

— Якби ти знала, наскільки вони *реальні* — ті трикляті сні!.. — зітхнув він. — Неначе все відбувається не вві сні, а *НАЯВУ!*

Усім Давнім Друзям, що мешкали в різних районах Лондона і навіть у такій глухомані, як Фозерингден та